

PASTORALĂ LA PRAZNICUL NAȘTERII DOMNULUI 2016

† NICOLAE

din mila lui Dumnezeu

*Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Statelor Unite ale Americii și
Mitropolit al Mitropoliei Ortodoxe Române a celor două Americi*

*Iubitului cler și dreptslăvitorilor creștini,
pace și bucurie de la Hristos Domnul,
iar de la noi arhierească binecuvântare.*

*”Că la Vitleem Maria, săvârșind călătoria,
Într-un mic sălaș, din acel oraș, naște pe Mesia.”*

Preacucernici Părinți, Iubiți Credincioși,

Cuvintele colindului *sfânt și bun* ”O, ce veste minunată” ne vestesc tuturor bucuria împlinirii călătoriei către Bethleem a sfintei familii pentru a asculta porunca recensământului cerut de Cezarul August. Călătoria lor de la Nazaret la Betleem nu se împlinește însă prin prezentarea la autorități, ci prin evenimentul minunat al nașterii pruncului Iisus în ieslea Betleemului. Iar vestirea împlinirii acestui pelerinaj de către îngeri a fost prilej de cântare de laudă adusă lui Dumnezeu de către păstori. Pelerinajul sfintei familii devenit prilej de bucurie ne poate oferi și nouă motiv de înțelegere a pelerinajului nostru pe pământ către Ierusalimul ceresc.

Adam cel întâi creat și căzut în păcat s-a aflat într-un pelerinaj al regăsirii paradisului pierdut. Adam și Eva cei neascultători de Dumnezeu s-au ascuns mai întâi de la fața Lui (Facere 3, 8-9), iar apoi au auzit pedeapsa izgonirii din rai (Facere 3, 23-24), nu înainte de a li se făgădui trimiterea Mântuitorului care să distrugă puterea celui rău, a dezbinătorului dintre om și Dumnezeu: ”Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; acela îți va zdobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul” (Facere 3, 15). Omul căzut de la fața lui Dumnezeu începe un *pelerinaj al pocăinței* cu dorința de a-l regăsi pe Tatăl Creatorul și Proniatorul, cu dorința de a afla din nou sens existenței sale pe pământ.

Istoria neamului omenesc până la Întruparea Fiului lui Dumnezeu este un lung pelerinaj al omului prin timpuri ca și călătoria unui vas pe mările tulburate ale lumii. Furtunile vremilor au fost aproape să înghită omenirea neascultătoare și îndărătnică, dacă ne gândim la potopul lui Noe sau la turnul lui Babel, dar în aceste furtuni s-a arătat grija lui Dumnezeu față de creația Sa. Căci Și-a ales sieși un popor pe care l-a binecuvântat ca din sânul lui să se nască Mântuitorul lumii: ”te voi binecuvânta cu binecuvântarea Mea și voi înmulți foarte neamul tău... și se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentru că ai ascultat glasul Meu” (Facere 22, 17-18). Istoria poporului evreu este continuarea acestui pelerinaj marcat de rătăcirii de la închinarea către adevăratul Dumnezeu și întoarcerii prin glasul profeților. Sf. Vasile cel Mare ne vorbește de acest pelerinaj petrecut sub purtarea de grijă a lui Dumnezeu: ”că nu Te-ai întors până la sfârșit de la zidirea Ta, pe care ai făcut-o, Bunule, și nici n-ai uitat lucrul mâinilor Tale, ci în multe chipuri l-ai cercetat întru îndurările milei Tale: prooroci ai trimis, minuni ai făcut prin sfinții tăi care au bineplăcut ție, din fiecare neam; grăitu-ne-ai prin gura proorocilor, slujitorii Tăi, mai înainte vestindu-ne mântuirea ce avea să fie” (Sf. Liturghie a Sf. Vasile cel Mare).

Pelerinajul omenirii prin istorie se împlinește prin coborârea Fiului lui Dumnezeu în timp și în istorie pentru a le da sensul veșniciei. Nu este întâmplător faptul că evenimentul minunat al Nașterii lui Hristos este descris tot ca un pelerinaj. Fecioara Maria și dreptul Iosif au pornit din Nazaret spre

Betleem ”ca să se înscrie” căci erau din ”casa și din neamul lui David” (Luca 2, 4). Au pornit într-un pelerinaj tocmai în zilele când se apropia sorocul ca Fecioara să nască. Dar adevăratul pelerinaj l-a împlinit pruncul din pântec. El, Dumnezeu cel nevăzut, a pornit spre Betleem ca să se arate văzut sub chipul pruncului nevinovat în ieslea cea săracă. Betleemul a devenit locul întâlnirii lui Dumnezeu cu omul, sătucul din marginea cetății Ierusalimului a devenit centrul Universului, căci acolo Dumnezeu s-a descoperit omului pelerin dornic de pocăință și de întâlnirea cu Dumnezeu. Dumnezeu și omul aleargă unul către altul spre o regăsire mântuitoare pentru om. Înstrăinarea omului de Dumnezeu prin păcatul lui Adam este vindecată la împlinirea pelerinajului prin istorie spre ieslea Betleemului.

Taina smereniei Fiului lui Dumnezeu descoperită prin arătarea Sa ca un prunc este exprimată de Sf. Apostol Pavel în Epistola către Filipeni, reluată de Sf. Vasile cel Mare în Sf. Liturghie care îi poartă numele: ”Iar când a venit plinirea vremii, ne-ai grăit prin Însuși Fiul Tău, prin care și veacurile le-ai făcut. Care, fiind strălucirea slavei Tale și chipul ipostasului Tău și purtând toate cu cuvântul puterii Sale, nu răpire a socotit a fi asemenea Ție, lui Dumnezeu-Tatăl, ci Dumnezeu fiind, mai înainte de veci, pe pământ S-a arătat și cu oamenii a viețuit; și din Sf. Fecioară întrupându-se, S-a smerit pe Sine, chip de rob luând, făcându-se pe Sine asemenea cu chipul smeritului nostru trup, ca să ne facă pe noi asemenea chipului slavei Sale.” Sf. Grigorie Palama tâlcuiește această nebănuită cale a smereniei: ”Fire mai presus de fire Dumnezeu fiind, nu are a sui mai sus, la înălțime sau la slavă mai mare. El se înalță din cele de jos, din a se coborî și smeri în făpturile Sale. Slava Celui Preaînalt este coborârea la cele smerite.” Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om pentru ca pe om să îl facă Dumnezeu, spun Părinții Bisericii.

Minunea smereniei lui Dumnezeu din Betleem a fost descoperită altor pelerini. Mai întâi păstorilor de către îngeri, apoi magilor plecați pelerini după stea spre locul nașterii Mântuitorului. Aceștia au învățat ”de la stea să se închine Soarelui Dreptății”, ne spune Troparul sărbătorii. Ceea ce înseamnă că pelerinajul lor a stat sub semnul smereniei înțelegătoare. Au pornit să I se închine Împăratului lumii fără să știe unde merg, dar călăuziți de credința în ocrotirea lui Dumnezeu și luminarea Lui. Și și-au împlinit pelerinajul prin aducerea de daruri lui Hristos Mântuitorul, descoperit de stea în ieslea Betleemului.

Preacucernici Părinți, Iubiți Credincioși,

Descoperirea acestor sensuri ale pelerinajului către Betleem este profund semnificativă pentru propriul nostru pelerinaj prin această viață. De la botez suntem în corabia Bisericii, sub cârmuirea lui Hristos, călătorind spre întâlnirea cu Dumnezeu în veșnicie. Dar această călătorie, acest pelerinaj, îl împlinim deja călători fiind cu Hristos. În pelerinajul nostru se cuvine să avem credința și smerenia magilor că Domnul ne ocrotește și vom trece prin valurile ispitelor vieții. Când acestea se înalță amenințătoare, să nu ne îndepărtăm privirea de la Hristos pentru a nu ne scufunda precum Sf. Apostol Petru. Să rămânem pelerini în corabia Bisericii avându-l cârmaci pe Hristos, căci în afara ei vom pierde calea către veșnicie. Să ne ridicăm mâinile la rugăciune și să-i cuprindem și pe cei îndepărtați de Hristos și de corabia Sa, să ne ținem împreună cu frații noștri, copiii, tineri sau adulți și împreună să călătorim cu nădejde că vom ”săvârși și noi călătoria” către Betleemul mântuirii noastre. În aceste puține cuvinte este așezată toată nădejdea împlinirii misiunii la care ne-a chemat Dumnezeu pe acest pământ.

Îl rog pe Dumnezeu să lumineze pe fiecare preot și credincios, să ocrotească fiecare parohie și mânăstire a noii noastre Mitropolii. Noul An să ne fie binecuvântat, să ne înmulțim speranța și să creștem în credința în Dumnezeu.

Vă îmbrățișez frățeste în Hristos Domnul și vă urez să petreceți sfintele sărbători ale Crăciunului, Anului Nou și Bobotezei cu sănătate, pace și bucurii duhovnicești!

La Mulți Ani!

Al vostru frate întru rugăciune către Dumnezeu
și doritor de tot binele ceresc,
† **Mitropolit NICOLAE**

Chicago, Praznicul Nașterii Domnului, 2016